

полета. Попитахъ ма тамъ, желая ли да видя нѣкого отъ забѣлѣжителнитѣ хора. — Заведете ма при философитѣ, отговорихъ азъ. — Тукъ не далечъ въ една градина живѣятъ двамина. Тѣ сж добри съсѣди и добри другари помежду си — Кои сж тѣ? — Сократъ и Хелвециусъ. — Безкрайно ги уважавамъ и двамата, но позволете ми по напредъ да са видѣм малко съ Хелвециуса, защото по френски азъ ще порѣкж нѣщо, но по грѣцки нищо. — Хелвециусъ ма прие твърдѣ учтиво и каза че отъ нѣкое врѣме е запознатъ съ моя характеръ. Той ми зададе хиляди питання за войната, за нинѣшното състояние на вѣроисповѣданъето, на свободата и на правителството въ Франца. — Вий ма не питате нищо за вашата другарка, Г-жа Хелвециусъ? забѣлѣжихъ азъ, между туй тя още ви обича; преди единъ часъ азъ бѣхъ при нея. — Ахъ, каза той; вий ми напомняте моето старовременно блаженство, но то трѣбва да са забрави, за да бѣдж тукъ честитѣ. Презъ много години само за нея мисляхъ, най послѣ са утѣшихъ. Азъ зехъ друга жена, най много сходна съ нея, която можихъ да намѣря. Истина, тя не е толкозъ хубавелка, но тя е сжщо умна и здравомисленна, и тя ма обича безкрайно: нейното постоянно занятие състои въ туй дѣто да ми угождава. Сега тя отиде за нектаръ и амброзия, за да ма нагости довечера. Останете при мене и вий ще я видите. — Видѣж, казахъ му азъ, че вашата стара приятелка е по вѣрна отъ васъ; ней са показвахъ твърдѣ добри искатели и тя отказа на всички. Испо-